

ESRA CARUS

HAFIZAYI ONARMAK

BEN’İ BEN YAPAN ŞEYLER

Ne müthiş bir tiyatro şu nefes denen şey!”

Emile Cioran

Parçalanmak... Gözlerimizin, jestlerimizin ve hatta bedenlerimizin parçalanması sadece fiziksel değil aynı zamanda tinsel bir gerçekliktir. Şöyle ki bir an bedensel bütünlüğünüz üzerine düşünün: Görünüşte tam bir bütünlük gösteren varlığımız ancak tüm aktüel eksilmelerimiz ya da geçmiş kayıplarımızla birlikte anlamlandırılabilir ve özeldde parçalanan her an’ımız da parçaları bütünlediğimizde asla başlangıçtaki bütüncüllük gibi olmayacaktır. Yaşam, özellikle modern kapitalist yaşam, doğası gereği zamanı parçalarken bizi de bedensel olarak kısımlara ayırmaktadır. Peki yaşamın binlerce parçası bizden ayrılıp, dağılıp diğer hayatlara karışırken, kendimizi nereye yerleştireceğiz? Tuzla buz haline dönmüş halde değil de “onarılmış” bir biçimde nerede konumlanacağız?

Bu açıdan düşünüldüğünde parçalanmak, mutlak bir doğruda bütünleşmenin bir aşaması olarak düşünülemez mi? Zira olası bir bütünlüğün meydana gelmesi için bütünün önce parçalara ayrılması, geçilmesi gereken aşamalardan birisidir ve eğer mutlak bir sona ulaşılabaksa önce parçalanmalı, eksilmeli ve ardından arınmış bir biçimde ahenkli bir bütüne ulaşılmalıdır. Peki, bu doğrultuda yaşamın vaat ettikleriyle hakikatler ne kadar örtüşebilir? İşte burada sanatın gerekliliği ve gücü ortaya çıkıyor. Sanatın neden ve sonucun doğrudan etkilendiği bir temel işleyişinin olması, mağara resimlerinden bu yana sanatın toplumsal işlevine dair bir olgudur. Sanat, nedensellik ilkesine doğrudan müdahale eder, etmelidir de.

Esra Carus’un “Hafızayı Onarmak” sergisi, bize sanatın bireysel ve toplumsal üretiminin doğasını örneklendiriyor. Sanat çürüten bir toplumda çürümeyi yansıtır ve toplumsal işlevine olan inancı yok etmek istemiyorsa, çürümeyi yansıtmalıdır da. Öte yandan toplumsal işlevine olan inancı kırmak istemiyorsa, dünyayı değiştirilebilir olarak göstermeli ve bu değişime yardım etmelidir. Sanatın rolü, konformist uykularındaki insanlığa yok oluşun bir kader olmadığını göstermektir ve bu sanatın aynı zamanda misyonudur da.

Esra Carus, parçalanma konusu üzerine Jacques Lacan’dan “20.yüzyılda, insan ruhu tamiri imkansız bir biçimde parçalandı” sözünü alıntılamıştı. Tam da bu parçalanma üzerine sergiye bakalım: Geçmişten gelen parçaları toplayan birey, aslında kendi kozasını örmüştür. Yüzlerce küçük küçük parçalar, aslında bugün sanatçıyı bize bütüncül olarak gösteren yaşam an’larıdır. Bir zamanlar başka çalışmaların ortaya çıkmalarını sağlayan bu parçalar, birer atık değildir, Aksine bir başka bütünün ortaya çıkması için o an kenara itilen marjlardır. Şimdi bu marjlardan yeni bir bütün meydana getirilmektedir. Bir zamanlar parçalanan bir bütün ki, bu bütün bir ev, bir yuva olabilir, şimdi farklı bir formda bir araya gelmiştir. Elbette bu asla eskisi gibi olamaz, ama öte yandan zaten nostalji insanın defosu değil midir? Belki bir zamanlar huzurlu vakitler geçirdik, ama her bir huzur an’ı, aslında parçalanmanın başlangıcı olmuştur.

İnsanlık tarih çağları boyunca bireysel ve toplumsal olarak çeşitli yollar kat etmiştir ve ilerlemesi esnasında bütün parçalanmışlıklarını da yanında getirmiştir.

Metin / Text:

Fırat Arapoğlu

Fotoğraflar / Photos:

Mecit Gülaydın

Çeviri / Translation:

Ayşe Bernev Çağlar

Katalog tasarım / Catalog design:

Meryem Mete

Doğa ve çevre problemleri, yok olan canlı türleri, eksilenler ve eklenenler bizim bütünümsü oluşturur parçalarımızdır. Geçmiş asla unutmuyoruz, ama asla geriye dönmeyi de istemeyiz. Öyle ya komünal birliklerden, tiranlıklara, imparatorluklara ve oradan da Cumhuriyet rejimlerine ilerlerken, neleri geride bırakmadık ki? Peki bu parçaların yarattığı hakikat bizi nereye götürmektedir? Ya da gerçekten bu hakikatin kendisi midir?

Son zamanlarda hayatlarımıza “post-truth” kavramı girdi ve hatta 2016 yılında yılın sözcüğü seçilmişti. Anlam olarak toplumun yönlendirilmesinde duyguların, kanaatlerin objektif gerçeklerden etkili ve inandırıcı olması durumu olarak tanımlanıyor. Temelde kayıtlı bilgiyi sınıflandırmak, sonuç çıkarmak ve akıl yürütmek, düşünceyi ortaya çıkaran bir süreçtir ve böyle bir çıkarımda bireysel kanaatler, aşırı genellemeler ve dezenformasyonlar ayıklanır. Ama, bu analitik sürecin izdüşümlerini yapıtlarında gördüğümüz Esra Carus, bize aynı zamanda hakikat-ötesi olarak tariflenen durumun yarattığı kaosu gösteriyor. Postmodernitede karşımıza çıkan yazılı bilginin yerini alan görsel kültür ve “gösteri çağı” düşünceye değil, görüntüye önem verir. Ne düşünüldüğü değil, nasıl görüldüğü önemlidir.

Esra Carus’un Taksim Gezi Parkı Direnişi’nden sembol görüntüleri ve önemli siyahî caz müzisyenlerinin portrelerini sunarken, aslında çağımızdaki hakikat tarifinin değişimini de ele vermektedir. Direnişler ve bu direnişlerin bir parçası olan müzisyenlerin görselliğinde Carus’un mikro düzeyde görünse de bütünlüğü sağlamaya ve mantıklı ve refahlı bir geleceğin ipuçlarını göstermeye çalıştığı görülür.

Bazı düşünürler tarafından hayatın sanatı taklit etmemesi gerektiği, aksine hayatın kendisinin sanat olmasının arzulanması vurgulanır. Oysa kitle iletişim araçları günden güne aklımızı felaket senaryolarından uzaklaştırma amacıyla ve bunu da fazlasıyla başarıyorlar. Bu nedenle, bu araçların sundukları dikkat dağıtmaya karşı, dünyanın felaketlerine maksimum konsantrasyonla karşı çıkmalıyız. Bu biraz da politik muhalefetin dönem dönem iktidarın varlığını sürdürmesinin nedeni olmasıyla aynıdır. Bizler kusurlu varlıklarız; özünde çağımız teknolojisi daha verimli ve kusursuz hale geldikçe, kusurlu olmanın mükemmelliğini anlamalıyız. Esra Carus’un Hafızayı Onarmak sergisindeki yapıtlar bize iyi ve sağlıklı bir zaman geçirmenin yollarını göstermektedir. Şu anda sahip olduğunuz tüm iyi şeylerle güzel zamanlar geçirin ve zamanınız varsa, zamanı beklemeyin.

THINGS THAT MAKE ME, ME

What great theater this thing called breath!"
Emile Cioran

To disintegrate... The disintegration of our eyes, gestures, and even bodies is not only a physical but also a spiritual reality. Think about your bodily integrity for a moment: Only through our current deficiencies or past losses can we give meaning to our seemingly complete existence, and the initial totalitarian state of completedness will never be achieved even if we put back together all the scattered moments. While life, especially modern capitalist life, divides time by its very nature, it also divides us into parts physically. So where do we place ourselves while thousands of pieces of our lives dissolve and merge with other lives? Where do we place ourselves as "repaired" rather than disintegrated into dust?

When approached from this point of view, can disintegration not be considered as a stage of coalescence in an absolute truth? Because, in order for a possible unity to occur, first the stage of separation of the whole into parts must be completed, and if an absolute end is to be reached, it must be disintegrated, reduced, before reaching a harmonious whole. So in this respect, to what extent can the promises of life coincide with the truths? This is where the necessity and power of art come into play. The fact that art has a basic process where causes and effects are being directly affected, is a phenomenon of the social functions art encompasses, ever since the cave drawings. Art directly intervenes with the principle of causality, as it should.

Esra Carus' "Repairing Memory" exhibition exemplifies for us art production's individual and social nature. In a decaying society art reflects decay, and it must do so unless it wants to destroy faith towards its social function. Furthermore, if it does not want to break that faith towards its social function, it must show that the World is changeable, and must act to facilitate that change. The role of art, and its mission too, is to show humanity in its conformist sleep, that extinction is no destiny.

On disintegration, Esra Carus quotes Jacques Lacan: "In the 20th century, the human soul has shattered irreparably". Let's look at the exhibition following this shattering idea: One who collects pieces from the past has actually knitted his/her own cocoon. Hundreds of small pieces are really moments of life which today reveal to us the artist as a whole. These pieces which once paved the creation of other works, are not waste, on the contrary, these are margins pushed aside for another whole to emerge. Now a new whole is being created from these margins. A whole that was once disintegrated, whether it be a whole house, a home, has now come together in a different form. Of course the newly constructed whole will never be the same as before, but on the other hand, is nostalgia not a human defect? We might have once had peaceful times, but really each peaceful moment was actually the beginning of the said disintegration.

Humanity has traveled numerous paths throughout the ages, and during its advancement has brought along all the fragments of disintegration. Natural and environmental problems, extinct species, all decrements and additions are pieces that make up our whole. We never forget the past, but also do not wish to go back to it. Of course, what have we not left behind as we progressed from communal units to tyrannies, to empires and then to republican regimes? So where has the truth bourne from these fragments led us? Or is it really the truth itself?

Lately the term "post-truth" entered our lives, and has even been chosen the 2016 word of the year. The definition of the latter is the situation in which emotions and opinions formed through societal directions, are more effective and convincing than objective truths. Classifying recorded information, drawing conclusions and reasoning are basically the steps of a thought surfacing, and in such an inference, individual opinions, generalizations and disinformation are weeded out. However, in Esra Carus' works where we see the projections of the described analytical process, the artist also shows us the chaos created by the situation defined as post-truth. The visual culture and the "age of pageantism" we encounter in the postmodern era as having replaced written information, values imagery over thought. What is important is not what is thought, but what it looks like.

While presenting symbolic images from the Taksim Gezi Park Resistance and portraits of great African American Jazz musicians, Esra Carus also reveals the changing definition of truth in our times. Carus tries to provide integrity, even if it may seem at a micro level, and to show clues of a logical and prosperous future through the visuals of resistance and the musicians who are a part of it.

Some thinkers emphasized that life should not imitate art, that on the contrary life itself should be art. However mass media aims at distracting our minds from disaster scenarios with every passing day, and does so quite successfully. Therefore we must oppose the world's catastrophes with our utmost concentration, fighting against the distraction offered by these tools.

This somewhat resembles the fact that from time to time, political opposition can give reason to the continuation and existence of power. We are defective beings; as the technology of our time becomes more and more efficient and perfect, in essence we must understand the perfection of being defective. Esra Carus' works included in her "Repairing Memory" exhibition, show us ways to enjoy good and healthy times. Have a good time with all the good things you have right now, and if you have the time, do not wait for it.

26.04.2022 - 08.06.2022

MAÇKA SANAT GALERİSİ

MİM KEMAL ÖKE CADDESİ 31/A MAÇKA 34367 İSTANBUL

TEL: 0212 240 80 23 GSM: 0545 477 26 76

info@mackasanatgalerisi.com www.mackasanatgalerisi.com